

Jan-Erik Fjell

Eddy Waumans

Van Jan-Erik Fjells eerste misdaadroman Tysteren (2010), werden er in Noorwegen in de eerste zes maanden na de publicatie al meer dan 60.000 exemplaren verkocht. De 60-jarige Wilhelm Martiniussen is de eigenaar van de Noorse petroleumfirma Mardan. Hij heeft niet zo lang geleden kennisgemaakt met de ongeveer dertig jaar jongere milieu-activiste Nora Røed Karlsen, en besluit onder haar invloed het Canadaproject (winstgevend maar erg milieubelastend) waar hij zich met zijn firma in geëngageerd heeft, op te geven. De aankondiging van die intentie lokt bij zijn raad van bestuur heftige reacties uit.

Een paar dagen later wordt Martiniussen vermoord teruggevonden en die moord met een pianosnaar) is duidelijk het werk van een professional: hij heeft geen enkel spoor achtergelaten. De lokale politie van Fredrikstad roept de hulp in van Kripos en die zet politi-overbetjent Anton Brekke op de zaak.

Brekke is een ietwat speciaal "geval". Hij is een verwoed pokerspeler en bezit een voor anderen niet altijd even leuk gevoel voor humor:

Anton Brekke [...] er nok den skarpeste etterforskeren jeg kjenner, men mangler dessverre folkeskikk (65)

zegt førstebetjent Simon Haugen van de politie van Fredrikstad. Samen zullen ze het moordonderzoek leiden. Haugen is in vele opzichten Brekkes tegenpool: hij is

en svært populær mann på byens politistasjon, og kom godt overens med både kolleger og overordnede. Aldri tok han snarveier i en etterforskning eller gikk over streken ved behandling av kriminelle. (64)

Magnus Torp, "oerdegelijke" student aan de politiehogeschool, en daardoor een gemakkelijk slachtoffer voor Brekke, vervolledigt het trio.

Na intensief speurwerk ontdekt Brekke verrassend genoeg een link naar een van de machtigste maffiafamilies van New York. De lezer heeft via een parallel handelingsverloop op dat ogenblik allang door dat er een dergelijk verband moet zijn, maar wat dat verband juist is blijft tot aan de ontknoping onduidelijk.

Tysteren is niet meer dan wat het pretendeert te zijn – een thriller, maar binnen dat genre is het een topper. Fjell heeft duidelijk de betere Amerikaanse politiethriller (en waarschijnlijk ook Jo Nesbø en Tom Egeland) aandachtig gelezen. De karaktertekeningen zijn redelijk stereotiep (de idiote politieman in de gedaante van Erik Lange en de knappe politiejuriste Martine Rieck ontbreken ook niet), en ook het idee dat er personen en organisaties zijn (ook in Noorwegen) waarop de rechtsstaat geen vat heeft, is niet bijzonder origineel, maar de intrige, met afwisselend Fredrikstad en New York als

achtergrond, zit verduiveld goed in elkaar. Spanning gegarandeerd van het begin tot het einde. Bokhandlerprisen 2010.

Jan-Erik Fjell, Tysteren, Oslo (Juritzen Forlag), 2011 ISBN 978-82-8205-117-0

Jan-Erik Fjell, De verklikker, vertaald door Renée Vink, Schoorl (Uitgeverij Conserve), 2011
ISBN 978-90-5429-316-3